

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Пловдив, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20225300501744 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба с вх.№17484/30.06.2022г. депозирана от М. Г. Н. с ЕГН-*****, чрез процесуалния представител адв. С. М. против Решение №1474/03.05.2022г. постановено по гр.д.№3976/2021г. по описа на ПРС, осми гр.с., с което са отхвърлени предявените от М. Г. Н., ЕГН *****, от с. ***, със съдебен адрес: гр. ***, адв. С. М., против “Ей Ес Пи” ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М., със съдебен адрес: гр. ***, Адвокатско дружество „****“, адв. Л. Т., обективно съединени искове с правно основание чл.262, чл.215 и чл.224, ал.1 от КТ и чл.86 от ЗЗД – за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата **6 367, 92 лева**, представляваща възнаграждение за 1 248 часа положен от ищеца извънреден труд през периода 29.07.2019 г. – 30.06.2020 г.; сумата **310 лева**, представляваща възнаграждение за командироване на ищеца за 30 дни през месец юни 2020 г., както и сумата **304, 92 лева**, представляваща обезщетение за 11 дни неползван платен годишен отпуск за 2019 и 2020 г., заедно със законната лихва върху трите главници. С постановеният съдебен акт в полза на „Ей Ес Пи“ ЕООД, са присъдени направените разноски пред първата инстанция в 1 020 лева с ДДС. Решението се обжалва като неправилно и незаконосъобразно по съображения подробно изложени в жалбата. Иска се отмяната му, като вместо това въззивният съд уважи предявените искове. Претендират се разноски, съгласно представения списък с направени

такива.

Въззиваемата страна “Ей Ес Пи” ЕООД, ЕИК 121078722, чрез процесуалния представител адв. Л. Т. оспорва жалбата и неведените с нея доводи, моли да се потвърди първоинстанционния акт, като правилен и законосъобразен по съображения изложени в депозирания отговор. Претендира разноски, съгласно представения списък с направени такива.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след като прецени събраните по делото доказателства, взе предвид наведените в жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени иски с правна квалификация чл. 215 КТ, член 224, ал. 1 от КТ, член 150 КТ вр. с член 262 КТ и чл. 86 от ЗЗД. Ищецът е предявил срещу ЕЙ ЕС ПИ ЕООД, ЕИК 121078722 иски за осъждане на ответника да му заплати следните суми: 6 367, 92 лева, представляваща възнаграждение за 1 248 часа положен от ищеца извънреден труд през периода 29.07.2019 г. – 30.06.2020 г.; сумата 310 лева, представляваща възнаграждение за командироване на ищеца за 30 дни през месец юни 2020 г.; сумата 304, 92 лева, представляваща обезщетение за 11 дни неползван платен годишен отпуск за 2019 и 2020 г., заедно със законната лихва върху трите главници, по изложените в исковата молба съображения. Ищецът твърди, че е работил по трудов договор при ответника на длъжността „***“ от 23.07.2019 г., с уговорено място на работа определено в ТДБП ОПС Пловдив – инкасови екипи на 8 часа работно време при месечно сумирано изчисляване на работното време, с основно трудово възнаграждение в размер на 560лв. Твърди, че отработените от него часове са се изчислявали като сумирано изчисляване на работното време съобразно ежедневно попълвани графици за дежурства. Сочи, че с допълнително споразумение №550/30.12.2019г. основното му месечно възнаграждение е увеличено от 560лв на 610 лв., както и че със Заповед от 26.06.2020 г. трудовото му правоотношение е прекратено по взаимно съгласие, считано от 01.07.2020 г.

Твърди, че за периода 23.07.2019г. до 01.07.2020 г. е осъществявал транспортна охрана на пратки и товари в екип с още един охранител, като са извършвали превози по зададени от работодателя маршрути на пощенски станции на Български пощи АД, обл. Пловдив, като всяка седмица работили по предварително изготвен график, който обхващал конкретен район в областта. По повод на така осъществената работа работодателят плащал на ищеца дневни командировъчни пари за месец в размер на 310 лв. Твърди, че е при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят не му заплатил командировъчните пари за юни 2020 г. в размер на 310 лв, както обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер 11 дни за 2019 и 2020 г. в размер на 304, 92лв. Отделно от това, твърди да е полагал извънреден труд, като е работил ежедневно 5 дни по 12 часа, или общо 276 часа на месец, като разликата от 52 часа на месец представлявало извънреден труд,

който не му бил заплатен от работодателя.

Ответното дружество – работодател не се оспорват обстоятелствата ищецът да е работил при него по трудов договор на посочената длъжност, както и че ТПО между страните е прекратено по взаимно съгласие. Заявява се, че служителят не е бил командирован и не са били съставяни заповеди за командироване, като при прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца е заплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск, а дневни командировъчни пари не се дължат. Относно предявения иск за положен извънреден труд се твърди, че такъв не е полаган, като са представени графици за работните смени на ищеца, от които се установява, че е работил по 8 часа на ден. При условията на евентуалност е реливирано е възражение за прихващане между платените без основание суми за командировка в размер на 2880лв. и заявените претенции за заплащане на извънреден труд, командировъчни и възнаграждения за неползван платен годишен отпуск

За да постанови обжалваното решение, съдът е приел, чене се установява от събраните по делото доказателства на ищеца да се полагат възнаграждение за извънреден труд и за командироване, а полагащото му се обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ му е било изплатено, поради което съдът е отхвърли обективно съединените искове като неоснователни.

Недоволен от постановеният съдебен акт е останал жалбоподателят, който твърди че решението е незаконосъобразно и необосновано, като пред въззивната инстанция поддържа оплаквания, че липсва всестранно и обективно обсъждане на всички доказателства по делото, като недопускането на сочените от ответника доказателства в пълен обем е довело до невъзможност за разкриване на пълната фактическа обстановка.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. След като са изчерпани контролните функции на въззивният съд, той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваността на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд, като взема предвид установените във въззивното производство новооткрити и новонастъпили факти./
В този смисъл е Решение №200 от 23.06.2015г. на ВКС по гр.д.№6459/2014г., четвърто г.о. ГК/

В конкретният случай обжалваният акт е валиден и допустим. Пред настоящата инстанция е допусната ССЕ.. След преценка на събраните пред двете инстанции доказателства, съдът направи следните правни изводи:

Безспорно е, че между страните е съществувало ТПО за процесния период, прекратено по взаимно съгласие от 1.07.2020г., като през времетраене на трудовото правоотношение ищецът е изпълнявал длъжността „***/“ при 8-часов работен ден на смени, съгласно изготвен график при сумирано изчисляване на работното време. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 6 от КТ, при сумирано изчисляване на работното време

максималната продължителност на работната смяна може да бъде до 12 часа, а продължителността на работната седмица не може да надвишава 56 часа. Твърденията на ищеца са, че е работил ежедневно в седмицата по 12 часа, като разликата от 52 часа на месец се явяват извънреден труд, който следва да му се плати с 50% над уговореното в трудовия договор възнаграждение. Следователно работникът е бил длъжен да престира труд по 8 часа дневно, каквато е нормалната продължителност на работното време, а трудът, положен в повече от уговорената между страните 8-часова продължителност, е извънреден, ако работата е извършвана по разпореждане или при знанието и без противопоставянето на работодателя.

Спорът се концентрира около въпроса дали ли е полагане на извънреден труд при отчитане, че работното време по този трудов договор се изчислява сумарно, респективно какво възнаграждение е дължимо за това. За установяване на отработеното време по делото са представени графиците за работа, както и са събирани гласни доказателства. Приети са и две ССЕ изготвени от вещото лице Б. Д., работила на база представените по делото документи от „Български пощи“ ЕАД.. Доколкото спорът е, че в рамките на дните, заложи в графиците е полаган труд над нормативния, то от значение е установяване на твърденията за полагане на труд повече от осем часа. В тази връзка са събирани и гласни доказателства – разпитвани са свидетелите И. В. и Е. Т.. От показанията на свидетеля В., в процесния период заемал длъжността „***“ в ответното дружество, се установява, че в задълженията на ищеца се включвали дейности по транспорт на ценни и пощенски пратки от пощенските станции по маршрути на територията на цялата област Пловдив и за тази цел от ръководителя на всяко инкасо се правел седмичен график, с цел равномерно разпределение на работата като километри и време. Свидателят на ищцовата страна - Е. Т., който е работил в процесния период заедно с ищеца, обяснява реда и организацията на работа на охранителите. Според сведенията му, сутрин инкасо екипите тръгват около 6,30-7.00 часа, въоръжават се, минават през офиса, след това през главна каса в Централна поща, откъдето взимат ценни пратки и пари. Всяка седмица маршрутите са различни, като екипите се връщат към 16.30 -17.00ч в гр.Пловдив.. Ако периодът е пенсионен се разнасят и средствата за пенсии и се ходи на повече места, а понякога се налагат извънредни посещения, които обикновено се нареждат в хода на деня. Други доказателства относно установяване продължителността на работния ден не са ангажирани по делото .

Съдът кредитира като обективни и безпристрастни показанията на свидетеля Т., имащ непосредствени впечатления от работата на ищеца и посочващ, че обичайната продължителност на работния ден на екипите, транспортиращи ценни пратки е от 6,30-7.00ч. до 16,30 -17,00ч. Други доказателства, които да внесат съмнения или да оборят тези твърдения по делото не са ангажирани. В същото време показанията на този свидетел са дадени в резултат на личните му възприятия, последователни, изчерпателни и логични са. По тези съображения съдът намира, че следва да кредитира изложеното от него.

Ето защо съдът намира, че по делото се доказва, че ежедневно ищецът е работил най-малко от 6.30,ч до 17.00ч., т.е. при 9 часа и половина работен ден. В изготвената пред

настоящата инстанция ССЕ от в.л. Б. Д., е изчислено, че за искивия период 23.07.2019г. до 31.12.2019г. за положени час и тридесет минути на ден извънреден труд, се дължи възнаграждение в размер на 794.76лв, а за периода от 01.01.2020г. до 30.06.2020г. . за положени час и тридесет минути на ден извънреден труд, се дължи възнаграждение в размер на 1 235.22лв или общо за претендирания период общо дължимата сума възлиза на 2029.98лв

При доказаност на основанието на иска и установяване на неговия размер, то работодателят ще следва да бъде осъден да заплати на работника сумата от 2029.98лв съставляваща възнаграждение за положения извънреден труд в искивия период. Вземането за извънреден труд е лихвоносно и исковата молба има характер на покана. Ето защо следва а се присъди законна лихва от завеждане на иска до окончателното плащане на дължимите суми.

Работодателят, настоящ въззиваем, е направил възражение за прихващане с недължимо заплатени суми за командировъчни в размер на 2880лв. Доколкото доказателства, че са заплатени на ищеца суми за командировъчни в размер на 2880лв, не са събрани, то настоящия съдебен състав намира искането за прихващане за неоснователно, поради което следва да бъде оставено без уважение. Отделно от това за прецизност следва да бъде отбелязано, че съществуващата в член 271, ал. 1 ГПК презумпция за добросъвестност на работника при получаване на възнагражденията и обезщетенията по трудовото правоотношение, не налага връщането им.

Като е достигнал до различни от изложените правни изводи по отношение на претенцията на извънреден труд, първоинстанционният съд е постановил незаконосъобразен акт, който до посочения размер на иска следва да бъде отменен, като вместо това претенцията уважена в размер на 2029.98лв.

По отношение на претенцията по по чл. 215 от КТ за заплащане на командировъчни пари за процесния период, следва ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника през процесния период, че ищецът е бил командирован и изпълнявал служебните си задължения в съседни населени места, за който претендира да му се заплатят командировъчни пари, и техния размер. Оттук насетне в тежест на ответната страна е да опровергае твърденията на ищеца, обуславящи основателността на претенцията му, а именно да докаже, че е изплатил командировъчните на ищеца за процесния период, респ. че сумите не се дължат на друго основание. Длъжността на ищеца се свежда до извършването на превоз и охрана на пратки и товари, която дейност обичайно се полага по време на път, като всеки работен ден на ищеца е започвал и завършвал в гр. Пловдив. След като ищецът е извършвал постоянната си работа по време на пътуване на основание член 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната не му не се следват командировъчни, квартирни и дневни. С оглед на което предявения иск за заплащане на обезщетение при командировка се явява неоснователен и като такъв правилно и отхвърлен от районния съд..

По отношение на искът по чл. 224, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение за

неползван платен отпуск, е необходимо ищецът да установи, че колко дни неползван ПГО му е останал, и размерът на обезщетението. Съгласно изслушаното заключение, което не е било оспорено от страните, обезщетението е било платено, с оглед на което искът се явява неоснователен и като такъв правейлно е отхвърлен от първоинстанционния съд.

С оглед изхода на спора на жалбоподателят се дължат разноси пред въззивната инстанция, съобразно уважената част от исковете, а именно в размер на 400лв. Размерът не следва да бъде намален, предвид фактическата и правна сложност на делото.

На въззиваемата страна следва да се присъдят разноси, съобразно отхвърлената част от исковете, а именно в размер на 660лв с ДДС пред настоящата инстанция и в размер на 660лв с ДДС пред първата инстанция.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК въззиваемият следва да бъде осъден да заплати по съразмерност в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС дължимата държавна такса върху предявените искове пред първата инстанция и държавна такса за образуване на въззивно производство на основание чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, възлиза общо на 276.30лв и по съразмерност разноси за две съдебно-счетоводни експертизи, направени от бюджета на съда за двете съдебни инстанции общо в размер на 180лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1474/03.05.2022г. постановено по гр.д.№3976/2021г. по описа на ПРС, осми гр.с., **В ЧАСТТА С КОЯТО** са отхвърлени предявените от М. Г. Н., ЕГН *****, от с. ***, със съдебен адрес: гр. ***, адв. С. М., против “Ей Ес Пи” ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М., със съдебен адрес: гр. ***, Адвокатско дружество „***“, адв. Л. Т., искове с правно основание чл.262 и чл.86 от ЗЗД – за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата **от 2029.98лв**, представляваща възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд през периода 29.07.2019 г. – 30.06.2020 г.; ведно със законна лихва считано от предявяване на иска - 01.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и *в частта с която са присъдени разноси, като вместо това*

ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Ей Ес Пи“ ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М., да заплати на М. Г. Н., ЕГН *****, от с. ***, със съдебен адрес: гр. ***, адв. С. М. възнаграждение за положен извънреден труд в периода 29.07.2019 г. – 30.06.2020г. в размер на **2029.98лв** / две хиляди, двадесет и девет лева, и деветдесет и осем стотинки/,

ведно със законната лихва лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 1.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени пред въззивната инстанция разноски в размер на **400.00лв.**

ОСЪЖДА М. Г. Н., ЕГН *****, от с. ***, със съдебен адрес: гр. ***, адв. С. М. ДА ЗАПЛАТИ НА Ей Ес Пи” ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М. направени пред въззивната инстанция разноски в размер на **660лв с ДДС** и направени пред първата инстанция разноски в размер на **660лв с ДДС**.

ОСЪЖДА Ей Ес Пи” ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М. да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС по съразмерност държавна такса върху предявените иски пред първата инстанция и държавна такса за образуване на въззивно производство общо в размер на **276.30лв** и по съразмерност разноски за две съдебно-счетоводни експертизи, направени от бюджета на съда за двете съдебни инстанции общо в размер на **180.00лв.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1474/03.05.2022г. постановено по гр.д.№3976/2021г. по описа на ПРС , осми гр.с., **в останалата обжалвана част.**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____